

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. B.**, zastoupený Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Velké nám. 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2006, č. j. 2 Az 14/2005 - 41, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze shora označeným napadeným rozsudkem, zamítl žalobu, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2005, č. j. OAM-1190/VL-10-BE07-2005, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že žalobce uvedl jako důvod žádosti o udělení azylu snahu o legalizaci pobytu v České republice, přitom nutno vzít v úvahu, že o udělení azylu požádal 27 dnů poté, co byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a že zde žil od roku 1997 a do B. se pravidelně vracel, za celou dobu dokonce dvanáctkrát. Ačkoli tvrdí, že začátkem roku x se v B. v B. zastal rodiny napadené muži, kteří dle jeho mínění byli kriminálními živly, a z jejich strany byl slovně napadán a bylo mu vyhrožováno, znovu se s těmito lidmi až do doby opětovného odjezdu do České republiky nesetkal a pouze ze sdělení známého se dozvěděl, že jej hledali. Soud přitom poukázal též na skutečnost, že od zmíněného incidentu až do doby jeho odjezdu z vlasti uplynuly více než 3 měsíce. Během této doby nebyl nikým z těchto mužů vyhledán a nikdy se s nimi nesetkal a o azyl požádal až po více než dvou letech uplynulých od této události. Městský soud zdůraznil, že vyhrožování ze strany třetích osob („kriminálních živlů“) není důvodem pro udělení azylu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil

již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti konstatuje, že s rozhodnutím krajského soudu nesouhlasí a že ji podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti tvrdí, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť měl-li v zemi původu problémy se skupinou mužů, kteří napadli jednu rodinu, které on pomohl, a následně se dozvěděl, že jej tito muži hledají, jedná se o pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, v jeho případě ke skupině řádně pracujících lidí, kteří si vydělávali peníze poctivou prací, koupili si nějaký majetek a snaží se řádně žít, ale nemají takové styky a možnosti, které by je dokázaly ochránit před vyděrači a jinými zločinci. Městskému soudu dále vytýká, že při svém rozhodování nepřihlédl k námitkám, které stěžovatel uvedl v žalobě, tedy že se tento soud vůbec nezabýval žalobními body týkajícími se závažných procesních pochybení žalovaného (porušení § 3 odst. 3 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení), a proto je jeho rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Konečně stěžovatel namítá, že žalovaný neměl jeho žádost o udělení azylu zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když stěžovatel uváděl takové skutečnosti, že měl rozhodnout, že se azyl podle § 12 až 14 zákona o azylu uděluje či neuděluje a rozhodnout o překážce vycestování, a to zvláště z důvodu, že stěžovatel pochází z B.

K první vyslovené námitce argumentující příslušností stěžovatele ke konkrétní sociální skupině Nejvyšší správní soud konstatuje, že pojem sociální skupiny byl již v judikatuře správních soudů vymezen, jmenovitě v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 516/1995 (SJS 460/1999) a v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 187/2004 (publikován pod č. 401/2004 Sb. NSS) či sp. zn. 5 Azs 63/2004 (publikován pod č. 364/2004 Sb. NSS) nebo sp. zn. 2 Azs 69/2003, www.nssoud.cz. Z tohoto pohledu je stížní námitka nedůvodná.

V případě druhé námitky, již stěžovatel vytýkal Městskému soudu v Praze, že se vůbec nezabýval žalobními body týkajícími se závažných procesních pochybení žalovaného (porušení § 3 odst. 3 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení), a domnívá se, že tato vada činí rozsudek tohoto soudu nezákonným a nepřezkoumatelným, Nejvyšší správní soud připouští, že Městský soud v Praze neučinil v odůvodnění svého rozhodnutí výslovný odkaz na ustanovení § 3 odst. 3 a § 32 odst. 1 správního řádu, nicméně z odůvodnění jeho rozsudku vyplývá, že i těmito stěžovatelovými žalobními tvrzeními se Městský soud v Praze zabýval, jak dokladuje jeho podrobná a komplexní argumentace věnovaná existenci azylově relevantních důvodů a koneckonců zabývající se i jejich zkoumáním žalovaným správní orgánem (s. 3 a 4 napadeného rozsudku).

V podstatě formální a z hlediska souzené věci marginální opomenutí městského soudu v tomto konkrétním případě neubírá nic na zákonnosti a přesvědčivosti jeho rozsudku.

K poslední stěžovatelově námitce, že žádost o udělení azylu neměla být zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ale mělo být rozhodnuto, že se azyl podle § 12 až 14 zákona o azylu uděluje či neuděluje, a rozhodnuto o překážce vycestování, zdejší soud – seznámiv se správním spisem i spisem městského soudu – uvádí, že žádné důvody, které by žalovanému bránily v postupu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu stěžovatel před správním orgánem ani městským soudem netvrdil; ostatně netvrdí je ani v kasační stížnosti. Obdobné případy Nejvyšší správní soud již také mnohokrát řešil, a proto lze odkázat na jeho rozsudek sp. zn. 5 Azs 25/2003, www.nssoud.cz, sp. zn. 5 Azs 27/2003, www.nssoud.cz, sp. zn. 2 Azs 27/2003 (publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS) nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004 (publikován pod č. 409/2004 Sb. NSS).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura správních soudů poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval, nehledě na to, že odkladný účinek nastává podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany (dříve: azylu) přímo ze zákona – § 32 odst. 5 zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu